

Leve Paramananda!

Swami Paramananda til minne

*Av Bjørn Pettersen
(29.11.1999)*

Det var midt på natten i Norge da det plutselig kom en høyst uventet og sjokkerende melding fra India – Swami Paramananda hadde forlatt sin kropp! Det skjedde straks før midnatt, lørdag den 27. november, indisk tid. En hel verden av venner, tilhengere og beundrere føler seg totalt lamslått. Ummiddelbart føles det uvirkelig at vi ikke lenger skal få se og oppleve ham gjennom våre fysiske sanser – at vi ikke lenger skal smittes av hans vidunderlige smil og motta hans usigelig kjærlige blikk – at vi ikke lenger skal få oppleve hans fantastiske vennlighet, og den store harmoni og glede det var å være sammen med ham på den måten. Det er en brutal påminnelse om at alt det fysiske er forgjengelig i denne verden, og at det er viktigere å minnes ham i våre hjerter og å leve ut de idealer og sannheter han viste oss.

Swami Paramananda var et unikum av et menneske. Å skulle beskrive ham med ord virker nesten håpløst. Han har betydd, og betyr, så uendelig mye for et enormt antall mennesker – titusener på titusener – som alle har truffet ham og fått et personlig forhold til ham i løpet av hans korte, men svært intense liv. Til ham har de vært vant til å komme med sine problemer, små som store; til å avsløre sine innerste betroelser; til å søke trøst eller rettledning; og for å bli innviet i livets innerste mysterier. Eller også rett og slett for å oppleve glede og morro. Paramananda hadde alt og gav alt. Med sin spontane naturlighet, enkle livsførsel, utrolige vennlighet, oppfrennede holdning og uendelige visdom, vant han våre hjerter. Vi følte at han forsto oss bedre enn vi forsto oss selv, og derfor fikk han vår fulle tillit. Han har aldri skuffet eller sviktet oss. Da vi var barn trengte vi kjærlighet, trygghet, beskyttelse og omsorg fra våre foreldre. Etter at vi er blitt voksne og kan tenke og avgjøre det meste selv, finner vi likevel at vi fremdeles er mentalt umodne og har mange av de samme fundamentale behov, i tillegg til at vi vil ha svar på alle våre dypeste spørsmål. For oppriktig søkende mennesker er det derfor bare naturlig å gi sin tillit til et menneske som viser at det har modenhet og erfaring langt utover det en selv har, hvis man da først er så heldig å møte et slikt helt og fullt menneske.

Jeg traff Paramananda første gang på jernbanestasjonen i Burdwan i Bengal, en junedag i 1983, mens han var på en av sine sedvanlige rundreiser i Bengal og gjorde et togbytte med et par timers opphold her. Han gjorde et uutslettelig inntrykk fra første stund. Våre blikk møttes mens han smilte sitt uforlignelige vinnende smil, samtidig som han uttalte mitt navn på perfekt norsk som ingen annen inder. Slik satt vi stille og smilte til hverandre en lang stund, og jeg følte at jeg hadde truffet en inderlig god venn og at vi alltid hadde kjent hverandre. Bare et par dager tidligere kom jeg fra en hel måneds opphold hos en "typisk" guru i Nord-India. Han hadde et spektakulært utseende som han var veldig bevisst på og "typisk" i betydningen av at han holdt en viss avstand til alle andre, med seg selv høyt hevet. Han var ekstremt dominerende og manipulerende, og holdt en beinhard disiplin. Å komme fra ham direkte til Paramananda var som å gå fra natt til dag uten skumringstime. Forskjellen var nærmest total. På den tiden kjente jeg også til enkelte indiske guruer som var kommet til Vesten og gitt den urgamle edle tradisjonen et dårlig rykte. De levde et liv som keisere med sine mange undersåtter i største luksus, og med titler som 'Hans Hellighet' osv. Viden berømte til tross for at de ikke likte barn og ikke kunne fordra fattigfolk. Men jeg stirret inn i øynene på noe som intuitivt og uten snev av tvil, følte genuint og ekte. Alle år senere har lært meg at jeg ikke tok feil den gangen.

Swami Paramananda har alltid vært elskverdigheten selv. Så enkel og liketil, og så befriende naturlig i alle situasjoner og sammenhenger. Alltid rede til å gi seg selv helt og fullt om noen var i nød og trengte ham. Han var ekstremt dynamisk med en kraftfull energi som tilsynelatende var utømmelig. Alle de høyeste åndelige idealer, edle religiøse motiver og abstrakte filosofiske tanker, var gjort fullstendig praktiske i hans liv. Han viste oss ved sitt eget eksempel at disse edle idealene i høyeste grad er levende og oppnåelige, og ikke bare vakre ord vi leser om eller fjerne kvaliteter vi strekker oss etter. Til tross for at han bare hadde fire års skolegang og aldri leste bøker, var han et hav av visdom som kunne holde uttømmende foredrag om nær sagt ethvert emne. Han elsket barn, var alltid på de svakes side, og var helt utrolig liberal og forstående for ethvert aspekt ved det å være menneske. Ingenting var synd eller syndig. Han pleide å si at den eneste synd var å tenke om synd. Og han satte aldri seg selv over andre. Han sa alltid klart ifra at det høyeste åndelige mål er iboende i oss alle og at hvem som helst kan realisere det bare oppriktigheten er stor nok og intensiteten i vår søken er sterk nok. Hans råd og veiledninger var alltid skreddersydd for akkurat deg, i samsvar med din natur og dine tilbøyeligheter, og de var alltid rettet mot å frigjøre, ikke å gjøre deg avhengig av ham eller noe annet. En gang sa han at "I have

sold myself on the market of life”, og visselig erfarte vi at han aldri kunne si nei til noen som trengte ham. Denne totale oppofrelsen var Swami Paramanandas liv i et nøtteskall.

Allerede i 1983 fortalte han oss at hans kropps livssyklus i dette liv ikke ville være mer enn 47 år, så vi som kjente ham godt visste at tiden nærmet seg. Et slikt menneske som Paramananda dør aldri, de bare forlater sin kropp - bevisst. Derfor, bortsett fra det rent fysiske, er alt som før. Leve Paramananda!